

Chương 1

Quới Lương hết đứng lên lại ngồi xuống. Ngồi xuống chưa nóng chỗ, nó lại đứng lên. Rồi nó đi tới đi lui quanh nhà, hai tay chốc chốc đấm vào nhau, vẽ bực bội lắm.

Bộ tịch bốn chồn nóng nẩy của nó khiến mẹ nó ngạc nhiên:

- Có chuyện gì thế hở con?

- Dạ, không có gì ạ!

Hẳn nhiên mẹ nó không tin lời nó.

- Con vừa bị thầy cô giáo trách phạt hả? - Mẹ nó chép miệng hỏi.

Quới Lương mặt nhăn húm:

- Không có đâu ạ! Sao mẹ lại nghĩ thế?

- Tại mẹ thấy con là lạ! - Mẹ nó đáp bằng giọng nghi hoặc

- Hay sáng nay con làm bài không được?

Quới Lương lắc đầu và lặp lại câu nói khi nãy:

- Dạ không có đâu ạ!

Mẹ nó vẫn chưa hết thắc mắc:

- Thế sao con cứ đi loăng quăng trong nhà thế?

Quới Lương dừng lại. Nó cúi xuống đấm tay lên đùi, vờ vọt:

- Chân con nó làm sao ấy! Cứ mỗi mỗi là!

Rồi nó nhìn mẹ, chớp mắt nói:

- Thôi, con ra phố đây! Con chạy ngoài phố một lát, chân sẽ hết mỗi ngay!

Nói xong, không đợi mẹ kịp ngăn cản, Quới Lương phóng vù ra cửa.

Quới Lương rẽ ngang rẽ dọc một hồi đã ra khỏi hẻm. Nó liếc lại phía sau, thở phào lẩm bầm:

- Thế là thoát! Mẹ chỉ toàn hỏi là hỏi, khổ ghê!

Thực ra, Quới Lương chẳng làm gì sai trái. Điều nó bực bội trong lòng không liên quan gì đến chuyện học tập. Nó bực chuyện khác. Nó bực thằng Lâm.

Thằng Lâm bạn nó lúc này khang khác thế nào ấy. Từ khi nhận “giải thưởng lớn” trong cuộc thi tài với Quý ròm, “thi sĩ Hoàng Hôn” chẳng có vẻ gì giống với thằng bạn thân của nó trước đây nữa.

Trong băng “tứ quậy”, Lâm là đứa láu lỉnh nhất và cũng nhiều trò nhất. Trước đây, mọi chuyện nghịch phá trong lớp đều do Lâm đầu têu, nó và Quốc Ân, Hải quần phụ họa.

Nhưng nay thì thằng Lâm dường như chả hào hứng gì với những trò thú vị đó nữa. Vô lớp, nó ngồi im ru bà rù như ông Phật sống. Đã thế, gần đây nó lại mắc tật ngủ gục trong giờ học, thật chả ra làm sao!

Cái tật này rõ ràng thằng Lâm lây của thằng Đặng Đạo! - Quới Lương lâu bầu nhủ bụng - Từ ngày “thi sĩ Hoàng Hôn” tặng cho Đặng Đạo phần thưởng của mình, thi sĩ bắt đầu nhiễm luôn thói xấu của thằng này. Tháng trước, thi sĩ đặt vè trêu chọc Đặng Đạo “*Ở nhà chẳng ngủ cho say. Vô lớp ngủ ngày là đít con voi*”, thế mà bây giờ thi sĩ lại “vô lớp ngủ ngày”, lại làm “đít con voi”, có xấu mặt bằng “tứ quậy” không cơ chứ!

Khổ nỗi, sự trái chứng trái nết của thằng Lâm không chỉ có thế. Thấy bạn mình ngày càng mê ngủ hơn mê “quậy”, Quới Lương bực tức trách móc đủ điều. Nhưng thằng Lâm ù lì vẫn nhất mực làm lơ.

Có hôm, Quới Lương điên tiết thúc mạnh cùi chỏ vô hông bạn:

- Dậy đi! Cô Nga sắp dò bài rồi kia!

Quới Lương lo cho bạn. Thế mà thằng Lâm lại mở choàng mắt, cau mày sừng sộ:

- Làm trò khi gì vậy mà?

Khiến Quới Lương tức anh ách.

Nhưng Quới Lương không phải là nạn nhân duy nhất của Lâm.

Lâm, Quới Lương và nhỏ Bội Linh là ba đứa ngồi bàn chót, nhưng Lâm ngồi ngay đầu bàn, sát lối đi, nên dễ bị thấy cô để ý nhất.

Vì vậy, từ hôm Lâm bắt đầu nhiễm tật ngủ gục của Đặng Đạo, tổ trưởng Minh Vương lo ngay ngáy.

Nó nhắn nhó bảo Lâm:

- Mày ngồi thẳng dậy đi chứ! Nếu mày cứ ngáy khò khò

trong lớp như thế mãi, tháng này tổ mình sẽ xếp hạng bút mất!

Nghe lời tổ trưởng, Lâm ngồi thẳng dậy. Nhưng nó ngồi thẳng mà mắt vẫn nhắm nghiền.

Minh Vương càng quỳnh:

- Trời đất! Mà làm vậy có khác nào mà khoe với mọi người “tôi đang ngủ đây, ai muốn xem thì xem”!

Lâm rụt người xuống, cười hì hì:

- Vậy để tao ngồi lại tư thế cũ! Mà bảo tao ngồi thẳng dậy chứ có bảo tao mở mắt ra đâu!

Thằng Lâm nói ngang như cua khiến Minh Vương muốn khóc thét. Gặp đứa khác, tổ trưởng Minh Vương chỉ cần rút cuốn sổ thi đưa trong túi ra là đối phương lập tức xuôi xì liên. Nhưng thằng Lâm thuộc diện ngoại lệ. Lâm xưa nay nổi tiếng ham chơi hơn ham học, điểm học tập trong sổ ghi điểm của các thầy cô, nó còn không quan tâm, kể gì đến điểm thi đua trong cuốn sổ của Minh Vương.

Nói cho đúng ra, kể từ hôm tham gia cuộc thi thơ với Quý ròm và được ban cán sự lớp long trọng biểu dương, Lâm có chí thú với chuyện bài vở hơn tí chút. Nhưng Minh Vương chưa kịp mừng cho sự tiến bộ của Lâm đã phải méo mặt vì cái tật ngủ gục của nó rồi.

Nhưng cũng như nhỏ Xuyên Chi ở tổ 1, Minh Vương chẳng biết phải xử trí như thế nào với tên tổ viên lừ đừ của mình.

Nhỏ Xuyên Chi vừa là lớp trưởng vừa là tổ trưởng tổ 1, nhưng thằng Đặng Đạo trong tổ của nó đến nay vẫn mắt

nhắm mắt mở đến trường. Còn Minh Vương vừa là lớp phó trật tự vừa là tổ trưởng tổ 5 và thằng Lâm trong tổ của nó cho đến bây giờ lúc ngồi học cái đầu vẫn cứ gục gạc gục gạc không thôi.

Bây giờ thì các thầy cô không chỉ nhắc nhở mỗi mình Đặng Đạo. Thầy Quảng nhăn nhó:

- Lâm và Đặng Đạo có ngồi thẳng lên không! Đây là phòng học chứ đâu phải là phòng ngủ hờ các em!

Cô Kim Anh thì cau mày:

- Hai em Lâm và Đặng Đạo chạy ra vòi nước rửa mặt đi rồi vô học tiếp!

Sáng nay, cô Trinh lắc đầu than giữa lớp:

- Một mình em Đặng Đạo ngủ gục, lớp ta đã nổi tiếng toàn trường, giờ lại thêm em Lâm nữa!

Nghe cô chủ nhiệm trách cứ, Minh Vương cáu lắm. Nó lừ mắt nhìn Lâm:

- Mà và thằng Đặng Đạo có “chơi” xì ke ma túy gì không, khai thật ra đi!

Lâm nhếch mép:

- Tao đâu có dại mà dính vào ba cái thứ đó!

Quới Lương ngồi cạnh nghe rõ từng lời, bụng giật thót: Ủ, có thể lắm! Chỉ những con nghiện mới thường xuyên ngáp dài ngáp ngắn như thế thôi! Nếu thằng Lâm và thằng Đặng Đạo sa vào con đường này, cuộc đời kể như toi! Mình dứt khoát phải hỏi cho ra lẽ mới được!

Chính vì những ý nghĩ đó mà khi nãy Quới Lương bồn

chôn đi tới đi lui đến nỗi mẹ nó tưởng nó vừa bị thầy cô quở phạt trên lớp.

Cửa tiệm tạp hóa nhà thằng Lâm hiện dần ra trong tầm mắt khiến Quới Lương bất giác chậm bước lại.

Tuy lo lắng cho bạn và quyết tâm làm sáng tỏ mọi chuyện, Quới Lương vẫn chưa biết lát nữa giáp mặt với Lâm, nó sẽ bắt đầu câu chuyện như thế nào, dò hỏi, chất vấn ra sao và nhất là làm sao để thằng Lâm phải nói ra sự thật.

Đây là một sứ mạng vô cùng trọng đại, khác xa với những cuộc trò chuyện thông thường trước nay, một tình huống chưa bao giờ Quới Lương gặp phải vì vậy nó cảm thấy trách nhiệm trên vai nó sao mà nặng nề quá đỗi!

Quới Lương đứng phân vân trước cổng chợ có đến mười phút. Đến phút thứ mười một, nó mới hắng giọng một tiếng rõ to và quyết tâm... tiến tới mục tiêu.

- A, Quới Lương! - Lâm hớn hờ đón bạn - Đến chơi hả? Vô đây đi!

Vừa nói Lâm vừa cầm tay bạn kéo tuột lên gác.

Quới Lương lặng lẽ đi theo, đầu loay hoay nghĩ xem nên nhập đề bằng cách nào.

- Tao có cái này hay lắm?

Không để ý đến vẻ mặt trầm trọng của bạn, Lâm hồn nhiên khoe.

- Gì vậy?

- Lịch thi đấu vòng chung kết World Cup sắp tới. Có đây đủ hình ảnh các đội bóng. Lại có cả chân dung các cầu thủ nổi tiếng nữa.

Lâm lấy từ trong ngăn kéo ra một tờ giấy lớn trải lên bàn, rồi hào hứng chỉ tay vào từng bức ảnh, hăm hờ thuyết minh:

- Đây là Ronaldo của Braxin nè, đây là Zidane của Pháp nè, đây là Hagi của Rumani, còn đây là Kluivert của Hà Lan...

Lâm là thành viên của đội tuyển lớp 8A4, thường đá cặp với Minh Vương ở hàng tiền vệ. Hễ đụng tới đề tài bóng đá là mắt nó sáng rõ, miệng thao thao bất tuyệt.

Quới Lương lại khác. Nó không phải là cầu thủ. Tất nhiên nó cũng thích bóng đá, nhưng không say mê như Lâm. Hơn nữa, lúc này nó đang canh cánh mối lo bên lòng, chẳng còn đầu óc đâu chú ý đến Zidane hay Kluivert.

Vì vậy mặc bạn huyền thuyên, Quới Lương hờ hững:

- Ờ.

Lâm ngạc nhiên ngược nhìn bạn:

- “Ờ” là sao?

Quới Lương lúng túng:

- Ờ... ờ... có nghĩa là tao muốn khen những bức ảnh này đẹp...

Rồi thấy Lâm nhìn mình bằng ánh mắt dò hỏi, Quới Lương lật đật bẻ lái câu chuyện:

- Tờ lịch bóng đá này ở đâu mà có thế?

- Chú tao cho.

- Chú mày mua ở ngoài hiệu sách hở? - Quới Lương vừa hỏi cầm chừng vừa nghĩ kế.

- Không! - Lâm lắc đầu - Chú tao đặt mua báo tháng nên được tặng. Đây là phụ trương của báo mà!

Lời giải thích của Lâm khiến mắt Quới Lương đột ngột lóe lên. Như người chết đuối vớ được cọc, nó nhanh nhẩu hỏi:

- Thế mày có hay đọc báo không?

- Không, tao chẳng bao giờ đọc báo! Chỉ có chú tao đọc thôi!

Sự “khai báo thành thật” của Lâm làm Quới Lương xuôi xị. Nó không ngờ câu trả lời của thằng này lại ra ngoài “kịch bản” của nó xa lắc xa lơ như thế.

Nhưng Quới Lương không dễ dàng buông xuôi. Nó nghĩ ra ngay một chiếc bẫy khác:

- Mày không đọc báo nhưng chắc là có xem ti-vi chứ?

- Ủ, ti-vi thì ngày nào tao cũng xem.

Quới Lương nín thở:

- Thế mày thường xem những mục gì?

Lần này, Lâm không trả lời ngay. Mà nhìn bạn, tỏ ý nghi ngờ:

- Bữa nay mày làm gì mà tra hỏi tao kỹ thế?

- Tao chỉ hỏi cho biết thôi! - Quới Lương ngó lơ chỗ khác

- Để xem sở thích của mày có giống tao hay không!

Lâm bấm ngón tay:

- Tao thường xem các mục thể thao này, phim truyện này, chương trình giải trí nước ngoài này...

Lâm kể một lô một lốc. Quới Lương dỏng tai nghe, thất vọng khi chẳng thấy Lâm kể ra mục nó chờ đợi.

Quới Lương hít vào một hơi:

- Thế mày không xem mục “Sức khỏe và gia đình” à?

Lâm nhăn mặt:

